

Жыццё 2-юх манахінь з Кангрэгацыі Сясцёр Беззаганнага Зачацця Найсвяцейшай Панны Марыі (сёстры Беззаганнага Зачацця) цесна пераплялося, хоць кожная з іх ішла ўласнай дарогай да Бога, да святасці: с. Марта Валоўская – актыўная і энергічная настаяцельніца манаскіх дамоў, укараняльніца традыцый і культуры на крэсах; с. Ева Наішэўская – ціхая, “закрытая ў сабе” настаўніца і ўрач. Іх аб’яднала бязмежная вера ў Божы Провід і давер да міласэрнасці Усемагутнага.

Твор святасці з жыцця

Сёстры прыехалі ў Слонім незадоўга да пачатку II Сусветнай вайны. Абедзве вылучаліся душэўным супакоем і сілай духу. Разам прайшлі крыжовым шляхам 2-юх акупацый: савецкай і нямецкай; перажылі прыніжэнне, беднасць і голад, пазбаўленне даху над галавой і нават свабоды... † Жыццё сясцёр стала падрыхтоўкай да ахвяры смерці за веру: прынялі яе свядома і дабравольна. Кожная з іх здолела са свайго на першы погляд звычайнага, карпатлівага і поўнага цяжкасцей існавання зрабіць твор святасці – святасці бачнай і відавочнай для людзей, якія спазналі дабрыню манахінь. Дзякуючы гэтаму сёння наш мясцовы Касцёл можа ганарыцца заступніцамі ў Небе ў асобе бласлаўлёных сясцёр Беззаганнага Зачацця. Іх мучаніцкая кроў асвятляла гродзенскую зямлю. Іх прыклад заахвочвае нас быць адважнымі ў вызнанні сваёй веры.

Кангрэгацыя Сясцёр Беззаганнага Зачацця НПМ паўстала ў 1857 годзе ў Рыме (Італія). Д

Верныя да канца

Калі ў 1906 годзе кс. Рышард Клям прапанаваў сёстрам Беззаганнага Зачацця заняць стары кляштар бернардынак у Слоніме, дзе засталіся толькі 2 пажылыя манахіні, яны ўспрынялі гэта як Божую волю. Пасля прыбыцця на месца рабілі ўсё з думкай аб правядзенні выхаваўчай працы. З часам ім удалося адкрыць т. зв. Польскую школу – мужчынскую і жаночую. Пазней адну з іх ператварылі ў агульнаадукацыйную школу і настаўніцкую семінарыю.

II Сусветная вайна і акупацыя сталі для сясцёр сур’ёзным выпрабаваннем. Яны часта вымушаны былі хавацца, здымаць са сцен кляштара рэлігійныя абразы і іншыя прадметы культу, каб не абуджаць падазрэнняў і не звяртаць на сябе лішняй увагі.

Сціплыя і заўсёды гатовыя дапамагчы, яны падтрымлівалі патрабуючых, галадаючых, сем’і вязняў і забітых.

На тэрыторыі кляштара хавалі яўрэяў. Таемна дапамагалі людзям, якія хаваліся ў

лясах каля Слоніма. У цёмныя ночы ці ў непагадзь тыя прыходзілі ў кляштар, каб атрымаць ад сясцёр якую-небудзь ежу, а таксама бінты, лякарствы, мазі, медыцынскую кансультацыю. Манахінь шматразова перасцерагалі аб небяспецы, якая ім пагражае, аднак нягледзячы на гэта яны не спынялі сваю дзейнасць.

Ноччу 18 снежня 1942 года немцы ўварваліся ў кляштар і арыштавалі абедзвюх сясцёр. На досвітку наступнага дня на Пятралевіцкай гары манахінь расстралялі разам з некалькімі сотнямі чалавек і скінулі ў агульную магілу. Ахоўнікі, якія сталі сведкамі апошніх хвілін жыцця арыштаваных, казалі пазней, што сёстры да самага канца не спынялі малітву, прымаючы мучаніцкую смерць, і прасілі астатніх трымацца. А непасрэдна падчас расстрэлу с. Марта паспела яшчэ сказаць: “Ойча, прабач ім, бо не ведаюць, што чыняць”.

Дар для Касцёла

Сёстры Беззаганнага Зачацця, якія засталіся пры жыцці, вымушаны былі ў 1945 годзе пакінуць Слонім. Магчымасць вярнуцца атрымалі ажно праз 45 гадоў. На працягу ўсяго гэтага часу яны верна захоўвалі памяць пра сваіх папярэдніц – с. Марту і с. Еву.

13 чэрвеня 1999 года за непахіснасць у веры і мужнасць папа Ян Павел II беатыфікаваў загінуўшых сясцёр у групе 108-мі бласлаўлёных мучанікаў часоў II Сусветнай вайны. У хуткім часе пасля гэтага падзеі прадстаўніцы Кангрэгацыі зноў пакінулі Слонім. Апошняй у 2000 годзе выехала с. Рэната Касацкая. Аднак плён паслугі манахінь у мясцовым Касцёле да сёння застаецца ў добрай і ўсё яшчэ жывой памяці жыхароў, якім яны аддана служылі, несучы суцяшэнне і падтрымку.

У Слоніме я працавала з 1995 да 2010 года. Разам з іншымі сёстрамі вярнуліся ў кляштар пасля дэканкрэцізацыі. Пасля вяртання Кангрэгацыі кляштара і прылягаючай тэрыторыі мы заняліся ўпарадкаваннем. Мелі таксама магчымасць дапамагаць патрабуючым. Першапачаткова вельмі спантанна – дзелілі тое, што было. Прагну выразіць сардэчную ўдзячнасць усім, хто падтрымліваў нас і нашу паслугу, супрацоўнікам.

Бласлаўлёная с. Ева Наішэўская ад Провіду

- Нарадзілася 11 мая 1885 года ў Астанішках на Віленшчыне (сёння Літва).
- Была старэйшай дачкой з 11-ці дзяцей Казіміра Наішэўскага, вядомага акуліста і прафесара.
- Падчас I Сусветнай вайны працавала ў ваеннай медыцынскай установе, маючы адпаведную акупацыю.
- Пасля складання манаскіх абяцанняў у Кангрэгацыі Сясцёр Беззаганнага Зачацця НПМ выконвала абавязкі.
- На працягу жыцця вяла запісы, якія з'яўляюцца свайго роду дзённікам душы. Гэта свабодныя запісы.

□ **“Добрыя справы, вядзеныя сёстрам Валугіна і Ева Наішэўскай, з'яўляюцца прыкладам для нас.”**

- Нарадзілася 12 кастрычніка 1879 года ў Любліне (Польшча) у заможнай сям'і вядомага юрыста.
- Ужо будучы падлеткам вучыла іншых дзяўчат польскай мове і гісторыі.
- Уваходзячы ў сталае жыццё, думала пра сужэнства, але адчула пакліканне да манаства і ўступіла ў Кангрэгацыю Сясцёр Беззаганнага Зачацця НПМ.
- На працягу многіх гадоў была настояцельніцай у Мацееве на Валыні (сучасная Украіна). Арганізавала і вядзела.
- Стварала вакол сябе атмасферу талерантнасці і гарманічнага суіснавання культурна і рэлігійна.

“Адзін Пан Бог над намі і святая Яго воля для кожнай душы”.